

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Marszałek Senatu

Druk nr 641
Warszawa, 25 lipca 2012 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

Zgodnie z art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. mam zaszczyt przekazać Pani Marszałek podjętą przez Senat na 16. posiedzeniu w dniu 25 lipca 2012 r. uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy

**- o zmianie ustawy o radiofonii i
telewizji** wraz z projektem tej ustawy.

Projekt ustawy stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Jednocześnie pragnę poinformować, że Senat upoważnił senatora Piotra Zientarskiego do reprezentowania Senatu w dalszych pracach nad tym projektem.

Z poważaniem

(-) Bogdan Borusewicz

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 25 lipca 2012 r.

w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Senat wnosi do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji.

Jednocześnie upoważnia senatora Piotra Zientarskiego do reprezentowania Senatu w pracach nad projektem.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji

Art. 1. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 35a ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Nadawca może złożyć wniosek o udzielenie koncesji na kolejny okres, nie później niż 12 miesięcy przed wygaśnięciem posiadanej koncesji.

2. W przypadku złożenia przez nadawcę wniosku, o którym mowa w ust. 1, odmowa udzielenia koncesji na kolejny okres możliwa jest wyłącznie, gdy w stosunku do nadawcy zachodzi którakolwiek z okoliczności wskazanych w art. 38 ust. 1 lub 2.”;

2) art. 40 otrzymuje brzmienie:

„Art. 40. 1. Za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programu radiowego lub telewizyjnego albo jej zmianę, zwanych dalej „koncesją”, pobiera się opłatę, niezależnie od rocznych opłat za prawo do dysponowania częstotliwością przewidzianych w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.²⁾).

2. Opłata za udzielenie koncesji nie może być wyższa niż:

- 1) dla rozpowszechniania programu radiowego w sposób analogowy rozsiewczy naziemny – 12 317 570 zł;
- 2) dla rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób analogowy rozsiewczy naziemny – 25 890 000 zł;

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 112, poz. 654, Nr 153, poz. 903 i Nr 160, poz. 963.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 170, poz. 1217, Nr 220, poz. 1600, Nr 235, poz. 1700 i Nr 249, poz. 1834, z 2007 r. Nr 23, poz. 137, Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 556, z 2008 r. Nr 17, poz. 101 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 11, poz. 59, Nr 18, poz. 97 i Nr 85, poz. 716, z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 86, poz. 554, Nr 106, poz. 675, Nr 182, poz. 1228, Nr 219, poz. 1443, Nr 229, poz. 1499 i Nr 238, poz. 1578 oraz z 2011 r. Nr 102, poz. 586 i 587, Nr 134, poz. 779, Nr 153, poz. 903, Nr 171, poz. 1016, Nr 233, poz. 1381 i Nr 234, poz. 1390.

- 3) dla rozpowszechniania programu radiowego w sposób cyfrowy rozsziewczy naziemny w multipleksie – 6 158 785 zł;
- 4) dla rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób cyfrowy rozsziewczy naziemny w multipleksie – 12 945 000 zł.

3. Opłata za udzielenie koncesji wynosi:

- 1) dla rozpowszechniania programu radiowego w sposób rozsziewczy satelitarny – 500 zł;
- 2) dla rozpowszechniania programu telewizyjnego w sposób rozsziewczy satelitarny – 10 000 zł;
- 3) dla rozpowszechniania programu radiowego w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsziewczego naziemnego lub rozsziewczego satelitarnego – 500 zł;
- 4) dla rozpowszechniania programu telewizyjnego w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsziewczego naziemnego lub rozsziewczego satelitarnego – 2 000 zł.

4. W przypadku rozpowszechniania programu radiowego lub telewizyjnego różnymi sposobami opłatę za udzielenie koncesji ustala się jako sumę należności za poszczególne sposoby rozpowszechniania tych programów.

5. Organ koncesyjny wydając decyzję o zmianie koncesji, która ma wpływ na wysokość opłaty za udzielenie koncesji, ponownie określa wysokość opłaty. Opłatę określa się proporcjonalnie do okresu pozostałego do wygaśnięcia koncesji, po zaokrągleniu do najbliższej liczby całkowitej oznaczającej liczbę lat.

6. Krajowa Rada, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, nie wyższą niż określona w ust. 2 wysokość opłaty za udzielenie koncesji, biorąc pod uwagę:

- 1) czas emisji reklam;
- 2) dla programów, o których mowa w ust. 2 pkt 1:
 - a) liczbę mieszkańców w zasięgu programu,
 - b) zakres fal radiowych,
 - c) liczbę mieszkańców miast w zasięgu programu;
- 3) dla programów, o których mowa w ust. 2 pkt 2 liczbę mieszkańców w zasięgu programu;
- 4) dla programów, o których mowa w ust. 2 pkt 3:

- a) w przypadku udzielenia koncesji o zasięgu mniejszym od zasięgu sygnału multipleksu ogólnopolskiego, za który uznaje się obszar całego kraju – liczbę mieszkańców w zasięgu programu,
 - b) standard naziemnej radiofonii cyfrowej;
- 5) dla programów, o których mowa w ust. 2 pkt 4:
- a) w przypadku udzielenia koncesji o zasięgu mniejszym od zasięgu sygnału multipleksu ogólnopolskiego, za który uznaje się obszar całego kraju – liczbę mieszkańców w zasięgu programu,
 - b) standard naziemnej telewizji cyfrowej.

7. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, metody techniczne ustalania zasięgu programu na obszarze objętym rozpowszechnianiem programu w sposób rozsiewczy naziemny, biorąc pod uwagę stan nauki i techniki w tej dziedzinie.

8. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 2 i 3, oraz opłat określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 6, podlega waloryzacji w każdym roku o średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w poprzednim roku kalendarzowym, ogłaszany przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. W przypadku gdy wskaźnik ten ma wartość ujemną, stawki opłat nie ulegają zmianie.

9. Przewodniczący Krajowej Rady, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, ogłasza na rok następny, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość opłat, o których mowa w ust. 2 i 3 oraz w przepisach wydanych na podstawie ust. 6, uwzględniając zasadę, o której mowa w ust. 8, zaokrąglając je w górę do pełnych złotych

10. Opłatę za udzielenie koncesji uiszcza się jednorazowo albo w 10 równych rocznych ratach. Sposób uiszczenia opłaty określa się, na podstawie wniosku, w decyzji o udzieleniu koncesji.

11. W przypadku uchylenia albo cofnięcia koncesji całość opłaty, o której mowa w ust. 1, w zakresie w jakim nie została uiszczona, staje się wymagalna i jest uiszczana w terminie 60 dni od dnia doręczenia decyzji o uchyleniu albo cofnięciu koncesji.

12. Opłatę albo pierwszą ratę opłaty, o której mowa w ust. 10, uiszcza się w terminie 60 dni od dnia doręczenia decyzji o udzieleniu koncesji. W przypadku rozłożenia opłaty na raty, w decyzji o udzieleniu koncesji, ustala się opłatę prolongacyjną na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749).

13. Opłata za udzielenie koncesji stanowi dochód budżetu państwa.”;

3) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Art. 42. 1. Za wpis programu do rejestru programów telewizyjnych rozpowszechnianych wyłącznie w systemie teleinformatycznym i programów rozprowadzanych podmiot zgłaszający program uiszcza opłatę w wysokości 100 zł za każdy program.

2. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi dochód budżetu państwa.

3. Do waloryzacji i ogłaszania wysokości opłaty, o której mowa w ust. 1, stosuje się art. 40 ust. 8 i 9.”;

4) w art. 53 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 14a ust. 1 i 2, art. 15 ust. 1, 2 i 3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1–6, art. 16a, art. 16b ust. 1–3, art. 16c, art. 17 ust. 1–7, art. 17a ust. 1–7, art. 18 ust. 1–5b, art. 18a ust. 1, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6, art. 20c ust. 1–5, art. 43 ust. 2, art. 43a ust. 1 lub z przepisów wydanych na podstawie art. 14a ust. 3, art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 2 i 3, art. 16 ust. 7, art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8, art. 17a ust. 9, art. 18 ust. 6 i art. 18a ust. 2 lub nie zastosował się do wezwania, o którym mowa w art. 43a ust. 2, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50% rocznej opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przeznaczoną do nadawania programu, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością, karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe.”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem 3 sierpnia 2012 r.

UZASADNIENIE

1. Cel projektowanej ustawy

Celem projektu jest dostosowanie systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 lipca 2011 r. (sygn. akt P 9/09) dotyczącego ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226, ze zm.). Jego sentencja została ogłoszona dnia 3 sierpnia 2011 r. w Dz. U. Nr 160, poz. 963, a pełny tekst rozstrzygnięcia wraz z uzasadnieniem w OTK ZU Nr 6A, poz. 59.

Generalnie chodzi w nim o przeniesienie regulacji ustalających opłaty za koncesje z rozporządzenia do ustawy, bez zmiany ich wysokości. Ponadto projekt przewiduje zmianę art. 42 oraz art. 35a ust. 1 i 2, która również ma charakter „techniczny”.

2. Przedmiot i istota rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego

2.1. TK orzekł, że art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji jest niezgodny z art. 217 oraz art. 92 ust. 1 Konstytucji.

2.2. Artykuł 40 ustawy w ust. 1 stanowi, że „za udzielenie koncesji [na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych] pobiera się opłatę, niezależnie od opłat za używanie urządzeń radiokomunikacyjnych oraz używanie częstotliwości, przewidzianych w ustawie o łączności”. Kwestionowany ust. 2 jest upoważnieniem ustawowym przewidującym, że „Krajowa Rada w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, uwzględniając charakter poszczególnych nadawców i ich programów, ustala, w drodze rozporządzenia, wysokość opłaty, o której mowa w ust. 1, oraz może określić podmioty zwolnione od opłaty”.

Na podstawie tego upoważnienia KRRiT wydała rozporządzenie.

2.3. Artykuł 217 Konstytucji przewiduje, że „nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy”.

Daniną publiczną jest „przymusowe, bezzwrotne, powszechne świadczenie pieniężne o charakterze publicznoprawnym, stanowiące dochód państwa lub innego podmiotu publicznego, nakładane jednostronnie (władczo) przez organ publicznoprawny w celu zapewnienia utrzymania państwa (choć mogą mu towarzyszyć także inne cele, np. stymulacyjne, prewencyjne), które służy wypełnianiu zadań (...) publicznych wynikających z Konstytucji i ustaw (...). Daniny publiczne należą do szerszej kategorii ‘świadczeń

publicznych', w ramach której wyróżnia je to, że są stałym elementem ustrojowym państwa, bez którego państwo nie może funkcjonować”.

Oplata za udzielenie koncesji stanowi dochód budżetu państwa, jest świadczeniem pieniężnym o charakterze przymusowym. Przymus ów „przejawia się w tym, że każdy, kto chce prowadzić działalność gospodarczą w zakresie rozpowszechniania programów radiowych lub telewizyjnych, musi tę opłatę uiścić. Jej nałożenie stanowi przejaw władztwa państwa w stosunku do podmiotu uzyskującego koncesję. Oplata za udzielenie koncesji ma charakter publicznoprawny - wynika to zarówno z tego, że obowiązek jej wniesienia wynika z ustawy (...), jak i z tego, że organem uprawnionym do jej pobierania jest organ publicznoprawny (...). Powyższe ustalenia przemawiają za tym, by analizowaną opłatę uznać za daninę publicznoprawną”.

Oplat za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych nie można natomiast zaliczyć do podatków. Jest to „*sui generis* opłata publiczna o specyficznych cechach, za którą ponoszący opłatę podmiot uzyskuje świadczenie w postaci przyznania prawa do prowadzenia określonej działalności gospodarczej, które zgodnie z konstytucyjną zasadą swobody działalności gospodarczej pierwotnie mu przysługuje, ale które z uwagi na ważny interes publiczny (...) zostało ograniczone. Wysokość tej opłaty zawiera, po pierwsze, element rekompensaty kosztów, jakie organy administracji ponoszą w związku z procedurą przyznania tego prawa określonemu podmiotowi. Po drugie, zawiera także element stanowiący w istocie koszt uzyskania dostępu do rynku reglamentowanego, na którym koncesjonariusz, prowadząc działalność gospodarczą, korzysta z rzadkiego dobra, jakim są ograniczone zasoby częstotliwości”.

Kwestionowany przepis upoważnia KRRiT do ustalenia, w drodze rozporządzenia, wysokości opłaty za udzielenie koncesji oraz fakultatywnie - do określenia podmiotów zwolnionych od tej opłaty. Artykuł 217 Konstytucji stanowi, że nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatku następuje w drodze ustawy. Wyrażona w tym przepisie „zasada wyłączności ustawowej w prawie daninowym odnosi się nie tylko do wymienionych w nim elementów konstrukcyjnych daniny, lecz także do wszelkich istotnych elementów stosunku daninowego. Do unormowania w drodze rozporządzenia mogą zostać przekazane tylko te sprawy, które nie mają istotnego znaczenia dla konstrukcji danej daniny”. TK dodał też, że konstrukcja ta wynika z założenia, że to „władza ustawodawcza ma ponosić wyłączną odpowiedzialność polityczną za wprowadzanie, konstrukcję i wysokość oraz zasady poboru

danin”.

Zatem „przypadki, w których w ustawach daninowych zamieszczane są upoważnienia do wydawania aktów podustawowych, zdeterminowane są przede wszystkim brzmieniem art. 217 Konstytucji, w dalszej zaś dopiero kolejności wymaganiami zawartymi w art. 92 Konstytucji (...). Jako że w praktyce nie jest możliwe, by w ustawach podatkowych regulować wszystkie zagadnienia prawa podatkowego, istnieje konieczność korzystania z upoważnień ustawowych. (...) Jest to dopuszczalne jedynie w zakresie niewyłączonym przez art. 217 Konstytucji. Elementy, które obligatoryjnie muszą być określone w ustawie, są *expressis verbis* wymienione w tym przepisie konstytucyjnym. Należy do nich m.in. **stawka podatku**. Trybunał wskazywał także, że art. 217 Konstytucji pozostaje w integralnym związku z art. 92 Konstytucji w tym znaczeniu, iż - nie uchylając jego zastosowania w prawie podatkowym - ustanawia dodatkowe warunki dopuszczalności wydawania aktów wykonawczych”. „Wymagania płynące z art. 92 ust. 1 Konstytucji należy rozumieć w ten sposób, że **upoważnienie** do wydania rozporządzenia **nie może dotyczyć spraw przesądzających o ciężarze (...) daniny**”.

TK przyznał jednak, że „w odniesieniu do opłat o charakterze niepodatkowym przekazaniu do uregulowania w drodze rozporządzenia może podlegać szerszy zakres spraw niż w wypadku podatków. W związku z tym uznał za dopuszczalne w odniesieniu do opłat eksploatacyjnych (stanowiących daninę o charakterze niepodatkowym) uregulowanie szczegółowych stawek dla poszczególnych kopalin w rozporządzeniu, gdyż w ustawie określone zostały **dolne i górne granice stawek** a także dostateczne **kryteria dla ustalania wysokości stawek** dla poszczególnych kopalin”.

W konsekwencji TK stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie ustawodawca przekazał „do całkowitego, samoistnego uregulowania w akcie podustawowym istotny element konstrukcji opłaty za udzielenie koncesji, tj. jej wysokość. Ustawodawca nie określił górnych ani dolnych granic stawek tej opłaty w związku z czym o ostatecznym ciężarze tej daniny przesądza wyłącznie KRRiT w uchwalonym przez siebie rozporządzeniu. Stanowi to naruszenie zasady wyłączności ustawowej w dziedzinie prawa daniowego”.

Ponadto art. 40 ust. 2 „nie tylko nie spełnia wymogów określonych w art. 217 Konstytucji w odniesieniu do prawa daninowego, ale także nie spełnia standardów konstruowania upoważnień ustawowych wynikających z art. 92 ust. 1 Konstytucji. Przepis ten nie zawiera szczegółowych wytycznych, które wyznaczałyby KRRiT kierunek regulacji zawartych w rozporządzeniu w sposób wykluczający ich dowolność i tak, by rozporządzenie zachowało charakter wykonawczy do ustawy. Co prawda w tym wypadku nie można mówić

o całkowitym braku wytycznych, ustawodawca wskazał bowiem, że KRRiT, określając w rozporządzeniu wysokość opłaty koncesyjnej, ma obowiązek uwzględnić ‘charakter poszczególnych nadawców i ich programów’. Jednakże na podstawie tak sformułowanych wytycznych (...) można ustalić opłatę za udzielenie koncesji w dowolnej wysokości”.

2.4. TK, w celu umożliwienia ustawodawcy dostosowania treści przepisów ustawy do wyroku, odroczył utratę mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu o 12 miesięcy. Wraz z utratą mocy obowiązującej art. 40 ust. 2 nie mogłaby bowiem funkcjonować niekwestionowana - co do zasady - procedura odpłatnego koncesjonowania rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych przez nadawców niepublicznych. Artykuł 40 ust. 2 ustawy oraz wydane na jego podstawie rozporządzenie tracą moc obowiązującą z upływem 12 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw.

TK - mimo wniosku jednego z uczestników postępowania - jak to określił „nie wypowiada się co do wniosku, aby pobrane dotychczas opłaty koncesyjne na podstawie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie podlegały zwrotowi, pozostawiając tę kwestię sądom”.

3. Różnice między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

W zakresie **art. 40** różnica z pewnymi wyjątkami polega w na przeniesieniu treści rozporządzenia do ustawy. W przypadku rozpowszechniania programu w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego obniżono wysokość opłaty. Dodano natomiast opłatę za udzielanie koncesji na rozpowszechnianie programu radiowego w sposób cyfrowy rozsiewczy naziemny w multipleksie, której nie było w rozporządzeniu; wysokość opłaty określono na poziomie połowy opłaty za rozpowszechnianie w sposób analogowy. Ponadto stworzono możliwość rozkładania opłat na raty.

Jednocześnie proponuje się podobnie motywowaną nowelizacją **art. 42**, który zawiera upoważnienie dla KRRiT do wydania rozporządzenia, mogące budzić wątpliwości co do zgodności z art. 92 Konstytucji.

Ze względu na potrzebę zachowania jednolitości terminologicznej dokonano też zmiany w **art. 53**.

Proponuje się też - w zasadzie już techniczną - nowelizację **art. 35a** ust.1 i 2, która jest skutkiem wyroku TK z dnia 23 marca 2006 r.(K 4/06). Trybunał stwierdził w nim m.in., że art. 6 pkt 6 ustawy z dnia 29 grudnia 2005 r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań

i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji (Dz. U. Nr 267, poz. 2258) w zakresie, w jakim w dodanym do ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji art. 35a ust. 1 zawiera słowo „społeczny”, a w art. 35a ust. 2 zawiera słowo „społecznego”, jest niezgodny z art. 32 w związku z art. 20 i art. 54 ust. 1 i ust. 2 zdanie drugie oraz z art. 64 ust. 2 Konstytucji.

4. Konsultacje

Projekt powstał we współpracy z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji. Ponadto pisma w sprawie projektu przesłali: Minister Finansów, Minister Administracji i Cyfryzacji, Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa, Stowarzyszenie Filmowców Polskich, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych LEWIATAN, Polska Izba Komunikacji Elektronicznej, Polska Izba Radiodfuzji Cyfrowej, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan, Radio PIN S.A. Zgłoszono uwagi legislacyjne, z których część uwzględniono. Nie uwzględniono zgłaszanych propozycji o charakterze merytorycznym zgłaszanych przez stowarzyszenia i podmioty prywatne.

5. Skutki projektowanej ustawy

Zasadniczo projekt przenosi niektóre postanowienia rozporządzenia do ustawy; w tym zakresie nie powoduje zatem skutków. W jednym przypadku obniża się wysokość maksymalnej opłaty za udzielenie koncesji. Będzie to mogło mieć wpływ na dochody budżetu państwa rzędu kilkudziesięciu tysięcy złotych rocznie. Trudno natomiast przewidzieć skutki wprowadzenia opłaty za rozpowszechnianie programu radiowego w sposób cyfrowy rozszewczy naziemny w multipleksie, ponieważ nieznanym jest jeszcze termin uruchomienia tego sposobu nadawania.

6. Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej

Przedmiot projektu jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 1 sierpnia 2012 r.

BAS-WAPEiM-1998/12

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej senackiego projektu
ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji (przedstawiciel
wnioskodawcy: senator Piotr Benedykt Zientarski)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt przewiduje zmianę artykułów 35a, 40, 42 i 53 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226, ze zmianami). Zmiana zakłada m.in. ustalenie w drodze ustawy wysokości opłat za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programu radiowego lub telewizyjnego, a także za zmiany koncesji. Opłata ma być pobierana niezależnie od rocznych opłat za prawo do dysponowania częstotliwością przewidzianych w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, ze zmianami). Projekt określa także wysokość opłaty uiszczanej przez podmiot zgłaszający program za wpis programu do rejestru programów telewizyjnych rozpowszechnianych wyłącznie w systemie teleinformatycznym i programów rozprowadzanych. Proponowana regulacja jest związana z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 lipca 2011 r. (sygn. akt P 9/09; Dz. U. Nr 160, poz. 963; OTK Z.U. Nr 6A, poz. 59), stwierdzającym niezgodność z Konstytucją RP artykułu 40 ustęp 2 ustawy oraz rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 4 lutego 2000 r. w sprawie opłat za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych (Dz. U. Nr 12, poz. 153, ze zmianami). Projekt zakłada przeniesienie do materii ustawowej treści przepisów rozporządzenia KRRiT w sprawie opłat za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych.

Proponowana ustawa ma wejść w życie z dniem 3 sierpnia 2012 r.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Kwestie stanowiące przedmiot projektu ustawy nie są regulowane prawem Unii Europejskiej.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Prawo Unii Europejskiej nie reguluje kwestii zawartych w przepisach opiniowanego projektu.

4. Konkluzja

Przedmiot projektu ustaw o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 1 sierpnia 2012 r.

BAS-WAPEiM-1999/12

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu –
czy senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji
(przedstawiciel wnioskodawcy: senator Piotr Benedykt Zientarski) jest
projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt przewiduje zmianę artykułów 35a, 40, 42 i 53 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226, ze zmianami). Zmiana zakłada m.in. ustalenie w drodze ustawy wysokości opłat za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programu radiowego lub telewizyjnego, a także za zmiany koncesji. Opłata ma być pobierana niezależnie od rocznych opłat za prawo do dysponowania częstotliwością przewidzianych w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, ze zmianami). Projekt określa także wysokość opłaty uiszczanej przez podmiot zgłaszający program za wpis programu do rejestru programów telewizyjnych rozpowszechnianych wyłącznie w systemie teleinformatycznym i programów rozprowadzanych. Proponowana regulacja jest związana z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 lipca 2011 r. (sygn. akt P 9/09; Dz. U. Nr 160, poz. 963; OTK Z.U. Nr 6A, poz. 59), stwierdzającym niezgodność z Konstytucją RP artykułu 40 ustęp 2 ustawy oraz rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 4 lutego 2000 r. w sprawie opłat za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych (Dz. U. Nr 12, poz. 153, ze zmianami). Projekt zakłada przeniesienie do materii ustawowej treści przepisów rozporządzenia KRRiT w sprawie opłat za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych.

Przedmiot projektu ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji **nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.**

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla